

အိမ် ပြေး ကလေး နဲ့ အိမ်

နဲ့
အိမ်
ပြေး
ကလေး

ပရမ်းပတာ

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က 'အချစ်' ကို မယုံကြည်ဘူး။
အချစ်အတွက်နဲ့ အသက်ကိုစွန့်တယ်ဆိုတဲ့သူတွေဟာ
ငတုံးတွေလို့ပဲထင်တယ်။

နောက်ပြီး. . . ကျွန်တော်က(သူတို့ကိုယ်သူတို့)
အနုပညာရှင်လို့ထင်နေကြတဲ့ 'နာမည်ကြီးချင်သူ' တွေကိုလည်း
အယုံအကြည်မရှိဘူး. . . ။ ပါရမီအခံလေး နည်းနည်းပါးပါးနဲ့
ကံကောင်းနေကြတဲ့ လူညာတွေလို့ပဲထင်တယ်။

ကျွန်တော်က 'ကောင်းတာလုပ်ရင် ကိုယ့်အတွက်
ကောင်းကျိုးဖြစ်တယ်' ဆိုတဲ့ တရားသေနိယာမကိုလည်း
မယုံကြည်ဘူး။ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ အကောင်းလုပ်ပေးလိုက်ပေမယ့်
ကိုယ့်အတွက် ဆိုးကျိုးတွေပဲ တန်ပြန်ရလာတာတစ်ပုံကြီး. . . ။
လောကကြီးဟာ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ပျက်နေတာပါ။

ပြီးတော့ 'အပြစ်ဒဏ်' ဆိုတာကိုလည်း
ကျွန်တော်အယုံအကြည်မရှိဘူး. . . ။ စဉ်းစားကြည့်လေ. . . လူ့လောကရဲ့
ဥပဒေဟာ ခိုးတဲ့သူကို အပြစ်ဒဏ်ပေးတာမဟုတ်ဘူး။
ခိုးတာမိသွားတဲ့သူကို အပြစ်ဒဏ်ပေးတာပါ. . . ။

အပြစ်ဒဏ်ပေးတာကို အယုံအကြည်မရှိသလိုဘဲ 'ဆုပေးခြင်း'
ကိုလည်း ကျွန်တော် အယုံအကြည်မရှိပြန်ဘူး။

ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်တာနဲ့မှမတူဘဲ။ ဆုယူတဲ့သူက ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီးယူရတယ်။
ရယ်စရာမကောင်းဘူးလား...။

စိုးရှား

စနစ်တကျ

ကျွန်မကတော့ လောကကြီးဟာ စနစ်တကျဖွဲ့စည်းထားတဲ့
လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးတစ်ခုပဲလို့ ယုံကြည်တယ်။

ကောင်းကင်ဘုံကိန်းဂဏန်းလို့ခေါ်တဲ့ '1.618' ဟာ
လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို တည်ဆောက်ထားတဲ့ အချိုးအစားပဲဆိုတာ
သိကြပါသလား။

အဲဒီ '1.618' ရဲ့ တန်ဖိုးကို ဖီ (PHI) ခေါ်တယ်။ ကမ္ဘာလောကကို
ဖန်ဆင်းတဲ့ ဗိသုကာကြီးဟာ သက်ရှိသက်မဲ့အရာဝတ္ထုတိုင်းကို '1.618'
ဆိုတဲ့ သင်္ချာဂဏန်းနဲ့ အချိုးကျတည်ဆောက်ခဲ့တယ်။

ကြိုက်တဲ့ ထင်းရှူးသီးတစ်လုံးကို ကောက်ယူလိက်ပါ။
ထင်းရှူးသီးရဲ့ပတ်ပတ်လည်မှာ အကြေးခွံပုံသဏ္ဌာန်အရွက်တွေ
အဆင့်လိုက် အဆင့်လိုက် စက်ဝိုင်းပုံရစ်ခွေနေတာ
တွေ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အပေါ်အရစ်မှာရှိတဲ့ အရွက်အရေအတွက်ကို
အောက်အရစ်မှာရှိတဲ့ အရွက်အရေအတွက်နဲ့စားရင် 1.618 ရတယ်။

ခြင်၊ ယင်ကောင်၊ ပုရွက်ဆိတ် စတဲ့ ကြိုက်ရာ
အင်းဆက်တစ်ကောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကို တွက်ကြည့်ပါ။
ဦးခေါင်းပိုင်းနဲ့ ရင်အုပ်ပိုင်းကို အချိုးချကြည့်ရင် 1.618 ရတယ်။
ရင်အုပ်ပိုင်းနဲ့ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းကိုလည်း အချိုးချကြည့်ရင် 1.618 ပဲရတယ်။

နေကြာပွင့်ရဲ့အလယ်က အစေ့တွေဟာ စက်ဝိုင်းပုံ

ရစ်ခွေနကြတယ်။ အဲဒီစက်ဝိုင်းတွေရဲ့အချင်းကို တိုင်းပြီး
အပြင်စက်ဝိုင်းရဲ့အချင်း (Diameter) တန်ဖိုး အတွင်းစက်ဝိုင်းရဲ့
အချင်းတန်ဖိုးနဲ့စားရင် အဖြေဟာ 1.618 ရတယ်။

နောက်ဆုံး. . . စကြဝဠာရဲ့ ဗိသုကာကြီး ဖန်ဆင်းတဲ့ 'လူသား' ရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကိုပဲကြည့်ဦးလေ. . .။

လူရဲ့ ဦးခေါင်းထိပ်ဖျားကနေ ကြမ်းပြင်အထိအမြင့်ကိုတည်
ဝမ်းဗိုက်အလယ်ဆုံမှတ်ဖြစ်တဲ့ ချက်ရဲ့အပေါ်နားကနေ ကြမ်းပြင်အထိ
အမြင့်နဲ့ စားရင် အဖြေဟာ 1.618 ရတယ်။

ပခုံးကနေ လက်ချောင်းဖျားထိပ်ထိ အလျားကိုတည်ပြီး
တံတောင်ဆစ်ကနေ လက်ချောင်းဖျားထိပ်အထိ အလျားနဲ့စားရင်လည်း
1.618 ပဲရတယ်။

တင်ပါးဆုံရိုးကနေ ကြမ်းပြင်အထိ အမြင့်ကိုတည်ပြီး
ခူးခေါင်းကနေ ကြမ်းပြင်အထိ အမြင့်နဲ့စားရင်လည်း အဖြေဟာ 1.618
ပါပဲ။

ကျောရိုးဆစ်ကလေးတွေ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အချိုးချကြည့်ရင်လည်း
1.618 ပဲလေ. . .။

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ 1.618 ပါ။

ကဲ. . . လောကကြီးဟာ စနစ်တကျ
ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားတယ်ဆိုတာ ယုံပြီလား. . .။

ဆိုဖီယာ လပြည့်ဝန်း

အခန်း(၁)

ရထားသည် မန္တလေးဘူတာကြီးမှ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်
ဥဩသံပေးလျက် တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီ။

စိုးရှားက သူထိုင်နေသော ထိုင်ခုံကျောမှိုကို နောက်ဘက်သို့
လှန်ချရင်း တစ်ချက်အပျင်းဆန့်ကာ သမ်းဝေလိုက်သည်။

ရထားက တစ်ညလုံးခုတ်မောင်းပြီး မနက်မိုးစင်စင်လင်းမှ
ရန်ကုန်သို့ရောက်မည်ဖြစ်၏။ ဘယ်လောက်များ
ပျင်းဖို့ကောင်းလိုက်သလဲလို့. . .။

သူက မျက်စိကိုစုံမှိတ်ပြီး အတင်းဖျစ်ညှစ်ကာ
အိပ်ဖို့ကြိုးစားကြည့်သည်။ ကံဆိုးချင်တော့ ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မပျော်။
ဒီလိုခရီးရှည်တစ်ခုကို သွားနေရတဲ့အခါမျိုးမှာ
ကိုယ့်ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ကထိုင်ခုံမှာ ကောင်မလေး
လှလှပပလေးတစ်ယောက်ပါလာလျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု
တွေးလိုက်မိ၏။

ဒါလည်း သူကံဆိုးပြန်သည်။

သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေသူက ဝမ်းဗိုက်ပူပူ
လည်ကုပ်တိုတိုနှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီ နံ့သာရောင်ကိုဝတ်ထားပြီး
ကွမ်းတဖျစ်ဖျစ်စားနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

စိုးရှားက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်

မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ သူက အဲသည်လို လူကြီးသူကြီးများနှင့် အပြောအဆို အပေါက်အလမ်း သိပ်တည့်လှသူမဟုတ်ပါ။

ဒီခရီးစဉ်သည် အစကတည်းက သူ့အတွက် 'ကောင်းသောခရီး' တစ်ခုမဟုတ်ခဲ့ချေ။

သူ့ကို အိမ်ပေါ်ကနှင့်ချလိုက်သဖြင့် ရန်ကုန်တွင်ရှိသော ဦးလေးဖြစ်သူထံမှာ သွားရောက်နေထိုင်ဖို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စိုးရှား၏ တစ်ခုတည်းသောအပြစ်မှာ 'ပျင်းရိခြင်း' ဖြစ်သည်။ အလုပ်လုပ်ဖို့ပျင်းသည်။ စာကျက်ဖို့ပျင်းသည်။ လူကြီးသူမများကို အရှိအသေ ပေးဖို့ပျင်းသည်။ လက်ကလေးပိုက် ခေါင်းကလေးငုံ့ပြီး 'ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ' ဟု ပြောဆိုတတ်ဖို့ပျင်းသည်။

အဆိုးဝါးဆုံးကတော့ ဆုံးမဩဝါဒများကို နားထောင်ဖို့ ပျင်းရိခြင်းပင်ဖြစ်၏။

တကယ်ဆိုလျှင် ဒါတွေသည် 'အပျင်းစစ်စစ်' များမဟုတ်ကြပါ။ သူ့အနေဖြင့် အဲဒါတွေအားလုံးကို 'အယုံအကြည်မရှိခြင်း' သာလျှင်ဖြစ်၏။ စိုးရှားက သူ့ရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်ချက်မရှိသောကိစ္စကို ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ချင်။

ထိုသို့ ဘာမှမလုပ်ချင်သောအခါ သူ့ကို လူပျင်းတစ်ယောက်ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ကြတော့သည်။

စိုးရှားကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီလို လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တွေကို အယုံအကြည်မရှိလို့ မလုပ်သည့်အကြောင်း ဘယ်တုန်းကမှ ရှင်းမပြခဲ့။

သူက အကျိုးအကြောင်း
ပျင်းရိသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

ရှင်းပြရမည်ကိုပါ

*

စိုးရှားမှာ မွေးချင်းညီအစ်ကိုမောင်နှမ များများစားစားမရှိ။
အစ်မတစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ (သူ အခုလို
အိမ်ပေါ်ကဆင်းရသည့် အကြောင်းကလည်း အစ်မဖြစ်သူနှင့်
နည်းနည်းတော့ပတ်သက်သည်။)

သူ့အစ်မက စာရေးဆရာမ သိပ်ဖြစ်ချင်သည်။
မဂ္ဂဇင်းကြီးမဟုတ်သော ခပ်ပါးပါးစာစောင်ကလေးတွေမှာ
စာတိုပေစတွေ ရေးလေ့ရှိသည်။

ရေးသမျှကလည်း ဘာမှတော့ ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက်မဟုတ်။
အဲသည်လို စာစောင်တွေမှာ ပါနေကျပုံစံဖြစ်သော
မိဘမေတ္တာအကြောင်း၊ ရိုးသားသူက ချမ်းသာသွားပြီး
ကောက်ကျစ်သူက ဒုက္ခရောက်သွားကြောင်း၊ ခွေးများ၊ ဝက်များကို
ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်သူတစ်ဦးသည် နောက်ဆုံးတွင် ဝဋ်လည်ပြီး
ခွေးလို ဝက်လို အော်ဟစ်ကာ သေရကြောင်း. . .
ဒါတွေချည်းပင်ဖြစ်သည်။

စိုးရှား၏မိဘတွေကတော့ သမီးအကြီးကို ချီးမွမ်း၍မဆုံးနိုင်ကြ။
"သားအငယ်ကောင်က အပျင်းကြီးသလောက် သမီးကတော့
ထူးချွန်ရှာပေတယ်"ဟုလည်း ခဏခဏ နှိုင်းယှဉ်ပြောတတ်ကြ၏။

စိုးရှားကတော့ ရယ်ရုံသာ ရယ်နေဖြစ်သည်။

ဟိုးတစ်နေ့ကတော့ သူ့အစ်မ၏ဆောင်းပါးလိုလို

ဝတ္ထုလိုလိုစာတစ်ပုဒ်ကို အတင်းဖတ်ပြီး ဝေဖန်ခိုင်းသဖြင့်
နည်းနည်းပြောမိသည်။

စာထဲမှာရေးထားသည်က ထုံးစံအတိုင်း
မိဘမေတ္တာအကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒီတစ်ပုဒ်ကတော့
အလွန်အကျွံတွေ လျှောက်ပြီး တဖွဲ့တနွဲ့ရေးထား၏။

အတိုချုပ်ပြောရလျှင်...

မြွေပွေးမကြီးသည် အသက်ကိုပင် အသေခံ၍
သားသမီးများကိုမွေးဖွားကြောင်း. . . ၎င်းမသည် မိခင်စိတ်ဓာတ်ဖြင့်
၎င်းပေါက်စလေးများကို အစာခွံကျွေးကြောင်း. . . လိပ်ငွေများသည်
ပင်လယ်ထဲမှ မိခင်လိပ်မကြီးက မေတ္တာပို့သဖြင့်သာ
အကောင်ပေါက်လာရခြင်းဖြစ်ကြောင်း. . . စသည်တို့ကို
ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးပြီး အစွမ်းကုန် ပေါက်တတ်ကရ
ခဲ့ကားရေးဖွဲ့ထား၏။

ထို့ကြောင့် စိုးရှားက...

"တိရစ္ဆာန်တွေမှာ တွေးခေါ်ကြံစည်ပြီးမှလုပ်တဲ့ အသိဉာဏ်မျိုး
မဖွံ့ဖြိုးကြပါဘူး မမရာ၊ သူတို့မှာ သဘာဝကပါလာတဲ့ အလိုအလျောက်
တုံ့ပြန်မှုတွေနဲ့ပဲ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြတာပါ။ သဘာဝကို
သဘာဝလိုပဲ ထားစမ်းပါ။ စကားလုံးအကြီးကြီးတွေနဲ့ လျှောက်ပြီး
ဖွဲ့နွဲ့မနေစမ်းပါနဲ့..."

သူက ဒါလောက်ပဲပြောဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြဿနာက
ဒီလောက်နဲ့တင် ပြီးမသွားပါ။ သူ့အစ်မက အဖေနှင့်အမေကို
သွားတိုင်ပြောသောအခါ ပိုရှုပ်ကုန်တော့သည်။

"မိဘမေတ္တာကို တိရစ္ဆာန်လောက်တောင်
တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့အကောင်..."

ဟူသောစွဲချက်ဖြင့် နားတွေထူပူလာသည်အထိ အဆူခံရတော့၏။
စိုးရှား၏မိခင်မှာရှိသော အကျင့်တစ်ခုက ဆူစရာအကြောင်းအရာတစ်ခု
ရပြီဆိုလျှင် တစ်ရက်နှင့်လည်းမပြီး နှစ်ရက်နှင့်လည်း မပြီးတော့။

သတိရတိုင်း အဲဒီအကြောင်းကို ပြန်ပြန်ပြီး အစဖော်ကာ
ပြောမဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်တတ်သည်။

ကံဆိုးချင်တာလား ကံကောင်းချင်တာလား မသိ...။

သည်နေ့မနက် အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုခန်းထဲမှာ
ဇီးရှိသောကြောင်မကြီးတစ်ကောင်
သားပေါက်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကြောင်ကလေး
ငါးကောင်မွေး၏။

စိုးရှားက အငြိမ်မနေ။ သူ့မိခင်နှင့် အစ်မတို့ကို မီးဖိုထဲအထိ
တကူးတကနဲ့သွားခေါ်ပြီး မွေးကင်းစကြောင်ကလေးတွေကို
ပြလိုက်သည်။

"ဟိုမှာတွေ့လားမမ... ကြောင်မကြီးရဲ့ ပါးစပ်ထဲကို
ကြည့်စမ်းပါဦး...ဟဲ...ဟဲ...မိဘမေတ္တာတွေပေါ့..."

"အို..."

"အမယ်လေး...ဝေါ့...စုံစရာကြီး..."

စိုးရှားပြလိုက်သည့်အချိန်တွင် ကြောင်မကြီးက သူမွေးထားသော
ကြောင်ပေါက်စလေးတွေကို သူ့ဘာသာသူ
ပြန်ပြီးကိုက်စားနေပြီဖြစ်သည်။

ကြောင်ပေါက်စကလေးတစ်ကောင်ကား တစ်ကိုယ်လုံး
အစားခံထားရပြီးသဖြင့် ဦးခေါင်းပြတ်ကလေးသာကျန်တော့သည်။
နောက်တစ်ကောင်ကတော့ သူ့အမေကြောင်မကြီး၏ပါးစပ်ထဲမှာ
စားလက်စတန်းလန်း အူတွေပွင့်နေ၏။

အဲဒီမြင်ကွင်းကို ပက်ပင်းတွေ့ပြီး စိုးရှား၏မိခင်ရော အစ်မရော
နှစ်ယောက်စလုံး အော့ကြ အန်ကြ ဖြစ်ကုန်သည်။

ဒါ...သဘာဝပါပဲ...

ကြောင်ကဲ့သို့သော အသားစားမျိုးနွယ်ဝင် သတ္တဝါများသည်
(တချို့တလေက)သားပေါက်ပြီးခါစမှာ ကိုယ့်သားသမီးကို
ကိုယ်ပြန်စားတတ်သော အလေ့အထရှိတတ်ကြသည်။
ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ မေတ္တာတရားနှင့်လည်း မည်သို့မှ
မသက်ဆိုင်ပါ။

ထိုတိရစ္ဆာန်မျိုးနွယ်တို့၏ ဓလေ့စရိုက်
သဘာဝအလျောက်ပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူတို့မှာ လူမိခင်တွေလို သိခြင်း၊ တွေးခြင်း၊ ချစ်ခြင်း စသော
အဆင့်မြင့် အာရုံခံစားမှုမျိုး မရှိရှာကြပါ။ တိရစ္ဆာန်ဘာသာ
သဘာဝအတိုင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ဒါ...သဘာဝကျသည် မဟုတ်လား...
။

သည့်ထက်ပိုပြီး သဘာဝကျသည့်ကိစ္စတစ်ခုက
နောက်ဆက်တွဲဖြစ်လာ၏။

မိခင်နှင့် အစ်မဖြစ်သူတို့ကို အရွဲ့တိုက်ရကောင်းလားဟူသည့်
စွဲချက်ကြောင့် စိုးရှားတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်မှ

ဆင်းခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ဒါပါပဲ...။

ကဲ...သဘာဝကျကျ နှုတ်ဆက်လိုက်ရအောင်...

ဝတ်ဘိုင်...

*

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံမှ အန်ကယ်ကြီးက သူ့ကို တစ်ချက်တစ်ချက်
လှမ်းကြည့် အကဲခတ်နေကတည်းက စိုးရှားတစ်ယောက်
မျက်ခုံးတွေလှုပ်နေသည်။ အန်ကယ်ကြီးရေ.
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်နေစမ်းပါဗျာ...။

စိုးရှားကတော့ ခရီးသွားရင်းလာရင်း မိတ်ဆွေလည်းမဖြစ်ချင်ပါ။
ပြဿနာလည်း မတက်ချင်ပါ။ သူက ရထားပြတင်းအပြင်ဘက်သို့
ငေးမောရင်း ရှုခင်းတွေကိုကြည့်နေသလို ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

သို့သော် မရပါ။ ရှေ့ခုံမှ အန်ကယ်ကြီးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ရင်း.

..

"ဒီက... ငါ့တူက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ... ရန်ကုန်အထိပဲလား..."

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့..."

ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူထင်ထားသည်ထက်
ပိုပြီးစပ်စုတတ်ပုံရလေသည်။

"ငါ့တူက ရန်ကုန်ကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ၊ အလည်သက်သက်ပဲလား..
ဒါမှမဟုတ်... အဲ... အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတာလား..."

"ကျွန်တော် အိမ်က ဆင်းလာတာပါ..."

"အို... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်..."

ဒီအန်ကယ်ကြီးကတော့ အာရုံနောက်အောင် စပြီးလုပ်လာချေပြီ။
အရွယ်ရောက်ပြီးသူ လူငယ်တစ်ယောက် အိမ်ကဆင်းလာသည်ကိုပဲ
သူ့စိတ်ထဲမှာ မြေမျိုခံရပြီ အောက်မေ့နေလေသလားမသိ။
တကျွတ်ကျွတ်နှင့် စုတ်သပ်ရင်း သနားနေလိုက်သည်မှာ ပြီးကို
မပြီးနိုင်တော့။

"ဒါနဲ့... ငါ့တူက ရန်ကုန်မှာကော နေစရာ ထိုင်စရာရှိလို့လား..."

ကြည့်လေ. . . နေစရာမရှိရင် သူ့အိမ်မှာ ပေးနေမှာကျနေတာပဲ။
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သက်သာသလိုနေစမ်းပါ အန်ကယ်ကြီးရာ. . .။
လမ်းမှာ တွေ့ရတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး
အလုပ်ပေးတဲ့ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်မျိုးတွေဟာ
နှစ်ဆယ်ရာစုအစောပိုင်းက ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီဟု. . .
သူ့စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် သူ့နှုတ်ကတော့...

"ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဦးလေးအိမ်ရှိပါတယ်၊ အဲဒီမှာသွားနေမှာပါ"

စိုးရှားက သူ့ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးစောဝင်း၏အမည်ကို ထည့်မပြောဘဲ
ချန်ထားလိုက်သည်။ ဦးလေးဖြစ်သူက 'ရတနာပုံစောဝင်း' ဟူသော
နာမည်ဖြင့် ဗီဒီယိုဒါရိုက်တာလုပ်နေသူတစ်ဦးဖြစ်၏။

ဒါရိုက်တာဆိုသော်လည်း ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်
အောင်အောင်မြင်မြင် ဒါရိုက်တာမျိုးတော့မဟုတ်။ တစ်နှစ်လုံးနေမှ
လူမသိ သူမသိ ဗီဒီယိုကားလေးငါးကား၊ သီချင်းဗီစီဒီလေး

တစ်ခွေနှစ်ခွေလောက်ရှိကံရသော ဒါရိုက်တာမျိုးဖြစ်၏။

စိုးရှားက သူ့ဦးလေးကိုလည်း အထင်မကြီး။ ဒါရိုက်တာဆိုသော အရည်အချင်းကိုလည်း တစ်စက်မှ အထင်ကြီးသူမဟုတ်ချေ။ သို့သော် စိုးရှားက ရှေ့ခုံမှ အန်ကယ်ကြီးနှင့် စကားမြန်မြန်ပြတ်သွားစေရန် ရည်ရွယ်ပြီး...

"ကျွန်တော့်ဦးလေးက ကုမ္ပဏီဖွင့်ထားတယ်လေ၊ ငွေရေးကြေးရေးရော. . . အလုပ်အကိုင်အတွက်ရော ဘာမှမပူရဘူး၊ အားလုံးအိုကေပါတယ်အန်ကယ်...အဲ...ဒါပါပဲ..."

သူက စကားကိုဖြတ်လိုက်သော်လည်း ရှေ့ခုံမှ အန်ကယ်ကြီးကတော့ ပြတ်မသွားချေ။ ပို၍ပင် လေ့ရှိသလောက်တော့သည်။

"အဟမ်း. . . အဟမ်း. . . ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွ၊ မပူရဘူးဆိုပေမယ့် ငါတူရဲ့ ဦးလေးကိုချည်းပဲ အားကိုးနေလို့ မရဘူးနော်၊ ငါတူကိုယ်တိုင်ကလည်း ကြိုးစားဖို့လိုတယ်ကွ. . . အန်ကယ်ဆိုရင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်လာခဲ့တာပေါ့ကွာ..."

သိပ်ချွန်နေရင် သူ့ဒူးခေါင်းကြီး ငါ့ကိုလာစူးနေဦးမယ်. . . ဟု စိုးရှားက တွေးနေလိုက်၏။ အန်ကယ်ကြီးကတော့ လေသံကို လုံးဝမလျှော့ဘဲ...

"အန်ကယ်ဟာ ဒီလိုဘဝမျိုးကို လွယ်လွယ်နဲ့ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးနော်. . . ငါတူ . . . ကြိုးစားပြီးမှဖြစ်လာတာ၊ အင်း. . . အန်ကယ်ပင်ကိုအရည်အချင်းကိုက တော်တာလည်း ပါတာပေါ့၊ အန်ကယ်ဟာ ဘယ်လောက်တောင် တော်သလဲဆိုရင်..."

အန်ကယ်ကြီးကား သူ့ကိုယ်သူ ချီးမွမ်းသည့်ကိစ္စကို
(မရှက်မကြောက်ပင်)မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် တရစပ်ပြောတော့သည်။

ကွမ်းယာတွေကို တစ်ယာပြီး တစ်ယာဝါးရင်း
မရပ်မနားပြောနေသဖြင့် ကွမ်းတံတွေးတွေကလည်း ဖတ်ခနဲ
ဖတ်ခနဲစဉ်ပြီးထွက်၏။ စိုးရှားကတော့ နားငြီးလွန်းလှသဖြင့်
ရထားပေါ်ကခုန်ချပြီးနေခဲ့လျှင် ကောင်းမလားဟုပင် စိတ်ကူးမိသည်။

"အန်ကယ်ဟာ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက အင်မတန်မှ
ညဉ့်ကောင်းခဲ့တာပေါ့၊ ဆရာ ဆရာမတွေကတောင် အံ့ဩယူရတယ်၊
သိတယ်မဟုတ်လား... အန်ကယ်အိုင်ကျူကလည်း
အရမ်းမြင့်တယ်လေ၊ ဒီတော့ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ သူများထက်ပိုပြီး
အကွက်မြင်တာပေါ့..."

စိုးရှားကတော့ နားထောင်နေသလိုလိုဖြင့်
ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ရထားပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို
ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခါးကြားမှ
ခေါက်ပိုက်ဆံအိတ်ပြားကလေးကိုလှန်ကာ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို
ထိုးထည့်လိုက်၏။

ရှေ့မှ အန်ကယ်ကြီးကတော့ စကားကိုလည်း တရစပ်ပြောရင်း
စိုးရှားလုပ်သမျှကိုလည်း ကြည့်နေ၏။ စိုးရှားက မှတ်ပုံတင်နှင့်
ငွေအထပ်လိုက်ပါသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူ့ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့
ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်က တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ခန့်
အစွန်းထွက်နေ၏။

"အဲ... အခုထိ အန်ကယ်သားသမီးတွေကတောင် အန်ကယ်

ညဏ်ကောင်းတာကို တစ်ဝက်တောင် မမီကြဘူး... သူတို့က..."

အန်ကယ်ကြီး၏ စကားမဆုံးခင် စိုးရှားက
တံတွေးထွေးမည့်ဟန်ဖြင့် ရထားပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့
ခေါင်းပြုထွက်ပြီး ငုံ့ကိုင်းလိုက်ရာ...

"ဟာ... ပိုက်ဆံအိတ်... ပိုက်ဆံအိတ်..."

စိုးရှား၏ သားရေပိုက်ဆံအိတ်က အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ
ထွက်ကျသွားသည်ကို အန်ကယ်ကြီး လှမ်းမြင်လိုက်လေသည်။

"ဟာ... သွားပါပြီဗျာ၊ ဒုက္ခပါပဲ..."

စိုးရှားက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ညည်းညူလိုက်သည်။
အန်ကယ်ကြီးကတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသားဟောင်းကြီး ဂယ်ရီကူးပါးလို
အပြုံးမျိုးဖြင့် မထီတရီပြီးလိုက်ရင်း...

"ဘာမှမပူနဲ့... အန်ကယ်လုပ်ရင် အဆင်ပြေသွားစေရမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရထားအရေးပေါ်
အချက်ပေးခလုတ်တပ်ထားသည့်မှန်ကိုခွဲပြီး အထဲမှခလုတ်ကို
ဆွဲလိုက်လေတော့သည်။

ရထားရပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တာဝန်ကျသော
မီးရထားအရာရှိများက တွဲထဲသို့ရောက်လာကြသည်။ ထို့နောက်. . .
မေးကြမြန်းကြသည်။

"အရေးပေါ်ခလုတ်ကို ဘယ်သူဆွဲတာလဲ"

ခရီးသည်များက အန်ကယ်ကြီးကို လက်ညှိုးဝိုင်းထိုးကြသည်။
အဲသည်အချိန်တွင် စိုးရှားကတော့ မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်ပြီး

အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေပြီဖြစ်၏။

မီးရထားအရာရှိက...

"အန်ကယ် အရေးပေါ်ခလုတ်ကို ဘာဖြစ်လို့ဆွဲတာလဲ၊
အကြောင်းမဲ့သက်သက် ခလုတ်ဆွဲရင် ဒဏ်ငွေဆောင်ရမယ်နော်"

"ဟာ. . . အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါဘူး. . . ဟောဒီသူငယ်လေးရဲ့
မှတ်ပုံတင်နဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် ကျသွားလို့ပါ။ ဟေ့. . . ဟေ့ကောင်. . .
အိပ်မနေနဲ့...ထလေကွာ..."

ထိုအခါကျမှ စိုးရှားက မျက်လုံးကို ပြူးပြူးပျာပျာဖွင့်ကြည့်ရင်း
ဘာမှမသိဟန်ဖြင့်...

"ဗျာ...ဘာလဲဟင်..."

မီးရထားအရာရှိက...

"ညီလေး ပိုက်ဆံအိတ်ကျသွားလို့ဆို..."

"ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံအိတ်က ဒီမှာလေ..."

စိုးရှားက သူ့တင်ပါးအောက်တွင် ဂှက်ပြီးခုထိုင်ထားသော
ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲထုတ်ယူကာ ဖွင့်ပြလိုက်သည်။ အထဲတွင်
မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားနှင့် ပိုက်ဆံတစ်ထပ်။

"ဟင်...ဒါ စောစောကကျသွားတာ မဟုတ်လား..."

အန်ကယ်ကြီးက သူ မျက်လှည့်အပြင်လိုက်ရသည်ကို
သဘောမပေါက်သေး။ တအံ့တဩမေးနေ၏။ စိုးရှားက...

"ဟာ. . . မကျပါဘူး. . . အန်ကယ်ရဲ့. . .ဧကန္တ အန်ကယ်
အိပ်ရေးအပျက်လွန်ပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေ

လျှောက်မြင်နေပြီထင်တယ်။ အခုလို ခရီးသွားတဲ့အခါမျိုးမှာ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ပေးရတယ် အန်ကယ်ရဲ့. . . ကဲ. . . ကျွန်တော်တော့အိပ်ပြီဗျို့..."

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စိုးရှားက မျက်လုံးအစုံကို ပြန်မှိတ်သွားသည်။ မီးရထားအရာရှိကတော့...

"ကဲ... အန်ကယ် ဒဏ်ငွေလေး တစ်ဆိတ်လောက် မစပါခင်ဗျာ..."

အန်ကယ်ကြီးက မကျေမနပ်ဖြင့် ပွစိပွစိရေရွတ်ရင်း သူ့အိတ်ထဲကပါသွားသည့် ငွေစက္ကူအထပ်လိုက်ကို နှမြောတသစွာ ငေးကြည့်ကျန်ရစ်သည်။

ရထားပြန်လည်ထွက်ခွာသည့်အခါတွင်မှ စိုးရှား၏မျက်လုံးတစ်ဖက်ဖွင့်လာပြီး...

"အန်ကယ်ကြီးက ညဏ်ကောင်းတယ်ဆိုလို့ စမ်းကြည့်တာပါ. . . ဟဲ...ဟဲ...အိပ်တော့မယ်နော်...ဂွတ်နိုက်..."

*

တကယ်ပင် စိုးရွား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ရောက်သည်အထိပင်။

**